

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudců JUDr. Dany Černé a Mgr. Jiřího Lifky v právní věci žalobkyně:

---, zast. JUDr. Janou Kašpárkovou, advokátkou se sídlem Olomouc, Blanická 917/19, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury**, se sídlem Praha 1, Maltézské náměstí 1, o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 4.11.2010, č.j. MK 30015/2010/OPP a ze dne 19.11.2010, č.j. MK 32750/2010 OPP,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 4.11.2010, č.j. MK 30015/2010/OPP, zp.zn. MK-S 12887/2010 OPP **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 19.11.2010, MK 32750/2010 OPP, sp.zn. MK-S 13453/2010 OPP **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 10.931,- Kč, a to do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobkyně JUDr. Jany Kašpárkové, advokátky.

O d ů v o d n ě n í

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4.11.2010, č.j. MK 30015/2010 OPP (dále též napadené rozhodnutí č.1), kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Národního památkového ústavu (dále též NPÚ) ze dne 11.10.2010, č.j. NPÚ-302/8195/2010 o odmítnutí poskytnutí části informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 106/1999 Sb.) k žádosti žalobkyně ze dne 10.9.2010, a kterým bylo toto rozhodnutí potvrzeno a dále zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19.11.2010, č.j. MK 32750/2010 OPP (dále též napadené rozhodnutí č.2), kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Národního památkového ústavu ze dne 25.10.2010, č.j. NPÚ-302/8292/2010 o odmítnutí poskytnutí

informace podle zákona č. 106/1999 Sb. k žádosti žalobkyně ze dne 11.10.2010 a kterým bylo toto rozhodnutí potvrzeno.

Žalobkyně v podané žalobě uvedla, že dne 10.9.2010 podala u Národního památkového ústavu jako povinného subjektu žádost o informaci podle zákona č. 106/1999 Sb. týkající se prodejny suvenýrů na hradě Bouzově, mimo jiné také sdělení výše celkových osobních nákladů jako veřejných prostředků na zaměstnance (jako příjemce veřejných prostředků) zajišťující provoz prodejny, a to „obchodního referenta“ „prodavačku“ a „zastupující pokladní“

Dne 11.10.2010 pak žalobkyně podala u povinného subjektu žádost o informaci týkající se vyplacených veřejných prostředků příjemcům z řad advokátů v letech 2004-2010 za právní služby, včetně specifikace dle uvedeného ustanovení zákona č. 106/1999 Sb. V případě obou žádostí povinný subjekt o části neposkytnuté informace vydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti, která žalobkyně napadla odvoláním, o kterých bylo rozhodnuto žalobou napadenými rozhodnutími.

Žalobkyně namítla, že napadená rozhodnutí považuje za nezákonná, neboť omezují její právo na informace v rozporu s ustanovením § 12 zákona č. 106/1999 Sb. Dle názoru žalobkyně jí žádané informace nemohly být odmítnuty „jako celek“ ale měly být poskytnuty s omezením osobních (chráněných) údajů, a to v případě žádosti ze dne 10.9.2010 neuvedením jmen a pracovního zařazení dotyčných zaměstnankyň povinného subjektu, eventuelně poskytnutí souhrnného údaje o celkových mzdových nákladech, v případě žádosti ze dne 11.10.2010 neuvedením jmen advokátů, neboť pro odmítnutí poskytnutí informace ohledně výše finančních prostředků vynaložených povinným subjektem na právní služby neidentifikovaným advokátům a sdělení důvodů (účelu) použití veřejných prostředků nejsou dány zákonné důvody a v tomto směru tedy není právo žalobkyně na informace omezeno aplikací zákona na ochranu osobních údajů. Žalobkyně dále namítla, že aplikace ustanovení § 8a zákona č. 106/1999 Sb. představujícího zákonné omezení práva na informace je dle jejího názoru v kontextu s ustanovením § 12 uvedeného zákona nepřijatelně extensivní, neboť je povinností informaci poskytnout po provedení zákonného omezení, nikoli její poskytnutí jako celek odmítnout, a to včetně informací, pro jejichž odmítnutí nejsou dány zákonné limity.

Žalovaný správní orgán ve vyjádření k žalobě argumentoval shodně jako v odůvodnění napadených rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.

Žalobkyně využila svého práva a k vyjádření žalovaného podala dne 20.7.2011 repliku, v níž poukázala na to, že v jiných rozhodnutích, která předložila, zaujal žalovaný k právní otázce, jež je předmětem žaloby, zcela opačné stanovisko, tudíž postup žalovaného v dané věci je v přímém rozporu s jeho vlastní rozhodovací činností, tudíž ze strany žalovaného došlo k porušení ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, který ukládá postupovat tak, aby při rozhodování skutkově shodných nebo obdobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

V podání doručeném Městskému soudu v Praze dne 25.6.2012 žalobkyně poukázala na možnost zrušení napadených rozhodnutí podle § 76 odst. 1 s.ř.s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů. Poukázala na to, že v případě napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 4.11.2010, č.j. MK 30015/2010 OPP si žalovaný neujasněl, že žádost žalobkyně je formulována jako žádost o sdělení výše celkových osobních nákladů, kdy použitý termín „celkové náklady“ je dle názoru žalobkyně nutno chápat jako součet tří

sčítanců. Nebyl tedy důvod požadovaný celkový údaj neposkytnout, neboť je zcela vyloučeno rozklíčovat z celkové sumy údaje o osobních nákladech na jednotlivého konkrétního zaměstnance. Namítla, že z rozhodnutí není zcela zřejmé, co vzal žalovaný za podklad svého rozhodnutí a zda žalobkyni umožnil se k těmto podkladům vyjádřit. Dle názoru žalobkyně je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť tvrzený důvod neexistuje. Žalobkyně zdůraznila, že skutečným důvodem odmítnutí žádosti není tvrzená snaha chránit osobní údaje, když v předmětném případě se o osobní údaj nejedná, poskytnutý číselný údaj je zcela anonymní, ale snaha zabránit žalobkyni zjistit ekonomické ukazatele o činnosti povinného subjektu a možnou neefektivnost a nehospodárnost činnosti. Žalobkyně dále uvedla, že za zásadní považuje právní otázku, zda se na řízení dle zákona č. 106/1999 Sb. vztahuje ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu zakotvující právo účastníka vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a navrhnout jejich doplnění. Dle jejího názoru není ustanovení § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. zvláštním ustanovením vylučujícím aplikaci § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobkyně tedy namítla vadu řízení před správním orgánem mající za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé a navrhla, aby soud v rámci tohoto řízení podal návrh k Ústavnímu soudu ČR ke zrušení části 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. tak, aby byly vypuštěny stávající body a-c a část věty za středníkem do konce textu tak, aby nově text ustanovení § 20 odst. 4 uvedeného zákona zněl: „pokud tento zákon nestanoví jinak, použijí se při postupu podle tohoto zákona ustanovení správního řádu“.

Při jednání u Městského soudu v Praze dne 26.6.2012 žalobkyně s odkazem na důvody vymezené v žalobě zdůraznila, že v případě rozhodnutí žalovaného ze dne 4.11.2010 nepožadovala v žádosti jednotlivé údaje ke konkrétním zaměstnancům. Mohla jí být poskytnuta celková částka týkající se těchto tří označených osob, kde by nebylo možno identifikovat částky vztahující se k jednotlivým osobám. V této souvislosti poukázala na text žádosti o informace, ze kterého je zřejmé, že požaduje celkovou částku. Pokud se jedná o rozhodnutí ze dne 19.11.2010 žalobkyně zdůraznila, že žalovaný v obdobném případě posoudil věc zcela odlišně a obdobné údaje žalobkyni poskytl. Z toho je zřejmé, že žalovaný aplikuje zákon odlišně a v daném případě se posouzení věci jeví jako učiněné v rozporu s tímto zákonem.

Zástupkyně žalovaného uvedla, že v případě napadeného rozhodnutí ze dne 19.11.2010 došlo ke změně rozhodovací praxe ohledně sdělování vynaložených veřejných prostředků za právní pomoc. Na rozdíl od napadeného rozhodnutí žalovaný v současné době zastává názor, že ve většině případů právo na informace převažuje nad právem na ochranu údajů vztahující se k advokátům, kteří poskytují právní služby. Jiná situace je však ohledně napadeného rozhodnutí ze dne 4.11.2010. Zde žalovaný trvá na věcné správnosti svého rozhodnutí. Zdůraznila, že je třeba vycházet z testu proporcionality mezi právem na ochranu osobních údajů zaměstnanců a právem na informace u žalobkyně. Veřejný zájem na poskytnutí informací v daném případě dle žalovaného nepřevažuje nad právem na ochranu osobních údajů. Zdůraznila, že se jedná o zaměstnance, kteří nerozhodují o nakládání s veřejnými prostředky a rovněž s těmito prostředky nedisponují. Uvedla že má za to, že je třeba přihlídnout i k situaci, za které žalobkyně informaci požadovala. Žalobkyně hodlala podnikat, provozovat výdělečnou činnost na hradě Bouzově. Věděla, že dohoda s ní nebude uzavřena, přesto trvá na tom, že má právo na sdělení požadovaných údajů. V daném případě je zřejmé, že žalobkyně nebyla vedena zájmem o kontrolu nakládání s veřejnými prostředky ze strany povinného subjektu, ale že se jí jednalo o zjištění určitých údajů, aby mohla posoudit reálnost své zamýšlené výdělečné činnosti. Za této situace má žalovaný za to, že veřejný zájem a tedy právo na informace dán nebyl a že naopak v tomto případě převyšuje zájem na ochraně osobních údajů jednotlivých zaměstnanců. V závěru uvedla, že i v případě

kdyby byla poskytnuta celková částka nelze vyloučit, aby bylo rozklíčováno, jaké platy k jednotlivým zaměstnancům náleží.

Žalobkyně k uvedenému vyjádření zástupkyně žalovaného uvedla, že v okamžiku, kdy bylo zřejmé, že nebude akceptován její návrh na pronájem předmětných prostor, odpadl i soukromý zájem o požadovanou informaci a byla nadále v pozici žadatele jako jiný osoba, která žádá o určitou informaci.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Dne 10.9.2010 podala žalobkyně u Národního památkového ústavu podání označené jako

- 1) návrh na uzavření smlouvy o zajištění provozu prodejny suvenýrů na SH Bouzově
- 2) žádost o informace podle zákona č. 106/1999 Sb. Žádala o informaci podle uvedeného zákona týkající se prodejny suvenýrů na hradě Bouzově, mimo jiné také sdělení výše celkových osobních nákladů (jako veřejných prostředků) na zaměstnance (jako příjemce veřejných prostředků) zajišťující provoz prodejny, a to „obchodního referenta“
, „prodavačku“ a „zastupující pokladní“

Rozhodnutím Národního památkového ústavu ze dne 11.10.2010 č.j. NPÚ-302/8195/2010 byla žádost žalobkyně v části vymezené odrážkou 2-4 odmítnuta s odkazem na ustanovení § 8a zákona č. 106/1999 Sb. Správní orgán prvního stupně v odůvodnění tohoto rozhodnutí k žádosti žalobkyně týkající se informace o výši celkových osobních nákladů na zaměstnance zajišťující provoz prodejny suvenýrů na hradě Bouzově uvedl s odkazem na stanovisko někdejšího Ministerstva informatiky ze dne 2.6.2006, č.j. IM 1890/2006-42, že současná judikatura zastává názor, že požadavek veřejné kontroly na vynakládání prostředků na platy zaměstnanců veřejné správy nepřevažuje nad nutností ochrany osobních údajů těchto zaměstnanců, kteří jsou bez ohledu na svůj pracovněprávní vztah k subjektům veřejné správy rovnocennými subjekty osobních údajů a jako takový jim přísluší stejný standard ochrany těchto údajů jako ostatním fyzickým osobám. Zároveň se jedná o střet dvou ústavně zaručených práv, tj. práva na informace dle článku 17 Listiny základních práv a svobod a práva na ochranu osobnosti a osobních údajů, zakotveného v článku 10 Listiny.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dne 18.10.2010 odvolání, ve kterém namítala, že informace jí může být poskytnuta i při respektování zákona č. 101/2000 Sb. anonymizací osobního údaje, tj. jména zaměstnankyně, kdy zaměstnankyně mohou být označeny čísly 1-3 nebo písmeny A-C. Namítala, že povinný subjekt nerespektoval svou povinnost poskytnout informace způsobem dle § 12 zákona č. 106/1999 Sb., tj. i při respektování omezení práva na informace podle jiných právních předpisů.

O podaném odvolání bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 4.11.2010, č.j. MK 30015/2010/OPP, kterým bylo odvolání zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí zrekapituloval průběh správního řízení a k části žádosti na informace, a to sdělení výše celkových osobních nákladů na zaměstnance, uvedl, že pojem veřejného prostředku je upraven zákonem č. 320/2001 Sb. Jedná se o široké vymezení, dle kterého jsou striktně vzato veřejnými prostředky v podstatě jakékoli platby poskytnuté z rozpočtu státu, a to včetně takových plateb, jakými jsou platy zaměstnanců. Ustanovení § 8b odst. 1 zákona č. 106/1999

Sb., dle kterého povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky bylo do tohoto zákona zařazeno v rámci novely zákonem č. 61/2006 Sb. na základě poslanecké iniciativy, z jejíž důvodové zprávy vyplývá, že zpřístupněny by měly být údaje o osobách, které z vlastní vůle žádají o přidělení veřejných prostředků. Novela tedy měla za cíl zpřístupnit osobní údaje o takových příjemcích veřejných prostředků, jimž jsou prostředky poskytovány na základě žádostí v podobě dotací či veřejných finančních podpor nebo na základě úplatných smluv uzavřených povinnými subjekty se třetími osobami k zajištění služeb, či nakládání s majetkem. Zaměstnanci povinných subjektů jsou tak sice příjemci veřejných prostředků ve striktním jazykovém smyslu, nikoliv však těmi příjemci, na něž by mělo dopadat ustanovení § 8b uvedeného zákona. V daném případě žalobkyně žádala o poskytnutí informace, která se vztahuje ke konkrétním osobám, byť jak podotýká v textu odvolání jí požadovaná informace mohla být poskytnuta s anonymizací údajů způsobem zde uvedeným. Žalovaný uvedl, že je shodně s ustálenou judikaturou (rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 8.12.2004, sp.zn. 10Ca 161/2004) toho názoru, že v daném případě nelze tuto informaci poskytnout, neboť se jedná o tři konkrétní zaměstnance NPÚ na rozlišných pozicích a to na pozici tzv. „obchodního referenta“, „prodavačky“ a „zastupující pokladní“. V takovém případě by byl žadatelce postoupen seznam se třemi konkrétními částkami, při čemž podle ustanovení § 8a zákona č. 106/1999 Sb. se informace, která se týká osobnosti, projevu osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje, povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu. Tímto zvláštním právním předpisem je zákon o osobních údajích č. 101/2000 Sb. kdy dle § 1 tohoto zákona tento zákon upravuje zpracování těchto údajů a stanoví podmínky, za nichž se uskutečňuje jejich předávání do jiných států. Podle §4 písm. a) citovaného zákona se osobním údajem pro účely tohoto zákona rozumí jakýkoliv údaj týkající se určeného nebo určitého subjektu údajů. Subjekt údajů se přitom považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze na základě jednoho či více osobních údajů přímo či nepřímo zjistit jeho identitu. O osobní údaj se přitom nejedná, pokud je třeba ke zjištění identity subjektu údajů nepřiměřené množství času, úsilí či materiálních prostředků. Podle ustanovení § 4, písm. c) téhož zákona se anonymním údajem rozumí takový údaj, který buď v původním tvaru nebo po provedeném zpracování nelze vztáhnout k určenému nebo určitému subjektu údajů. S ohledem na uvedená zákonná ustanovení nelze mít dle názoru žalovaného pochybnosti o tom, že žadatelce je známa místní situace na SH Bouzov a identita všech tří osob vzhledem k jejich rozdílnému pracovnímu zařazení je tedy nepochybně určena. Nebylo by za potřebí ke zjištění identity těchto subjektů nepřiměřeného času, úsilí, či materiálních prostředků. I v případě že by nebyly uvedeny údaje jmenovitě, nebyl by zachován požadavek, že takto poskytnutý údaj nelze vztáhnout k určitému nebo určitému subjektu údajů.

Rozhodnutím Národního památkového ústavu ze dne 25.10.2010 č.j. NPÚ-302/8292/2010 byla odmítnuta žádost žalobkyně ze dne 11.10.2010 o informace podle zákona č. 106/1999 Sb. týkající se vyplacených veřejných prostředků příjemcům z řad advokátů v letech 2004-2010 za právní služby, včetně specifikace s odkazem ustanovení § 8a, zákona č.106/1999 Sb. V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán prvního stupně uvedl, že se před poskytnutím takové informace musel v souladu se smyslem a účelem zákona zabývat otázkou, zda poskytnutím požadované informace nebude některým zúčastněným subjektům způsobena újma na jejich právech a oprávněných zájmech zaručených zákonem. Z předmětné žádosti je zřejmé, že se jedná především o informace o soukromých majetkových poměrech osob, konkrétně advokátů vykonávajících tzv. svobodné povolání a z tohoto důvodu je třeba zvážit, zda ochranu jejich soukromí a tím i majetkových poměrů není nutné upřednostnit před právem na informace. Poukázal na to, že aplikace § 8b, zákona č. 106/1999 Sb. musí být v souladu se správnou interpretací pojmu „poskytnuté veřejné prostředky“, tj. takovou

interpretací, která bude v maximální míře šetřit soukromí dotčených osob. Vzhledem k problémové interpretaci obou klíčových pojmů „veřejné prostředky“ a „majetkové poměry“ je nutné přistupovat k řešení naznačené kolize dvou protichůdných práv a oprávněných zájmů z přihlédnutím ke smyslu a účelu právní úpravy a zejména za současného respektování ústavně zaručených lidských práv a svobod (článek 10 a 17 Listiny základních práv a svobod). Správní orgán prvního stupně dále uvedl, že dle názoru právní nauky je třeba se ztotožnit s názorem, že nebude-li v konkrétním případě možno spolehlivě dovodit přednost aplikace toho či onoho ustanovení, měla by být dána přednost obecné ochraně osobnosti a soukromí před právem na informace. Tak je nutno nahlížet na uvedený případ zveřejnění informací o majetkových poměrech a poskytnutých veřejných prostředků advokátům. V tomto směru odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.6.2008, č.j. 5As 53/2007-85, v němž uvedený soud konstatuje, že při střetu zájmu soukromého a zájmu veřejného nelze dospět k jinému závěru než že na tomto místě požívá větší ochranný zájem soukromý před zájmen veřejným.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dne 1.11.2000 odvolání, v němž namítala, že pro odmítnutí informace nejsou dány zákonné podmínky.

O podaném odvolání bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 19.11.2010, č.j. MK 32750/2010 OPP, kterým bylo odvolání zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí zrekapituloval průběh správního řízení a uvedl, že po prostudování předloženého spisového materiálu dospěl k závěru, že nejsou dány důvody pro postup podle § 90 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., neboť vydaným rozhodnutím nebylo zkráceno žadatelčino právo na svobodný přístup k informacím, neboť toto bylo vydáno v souladu s platnou právní úpravou.

Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) přezkoumal napadená rozhodnutí, včetně řízení, která jejich vydání předcházela. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěrům, že žaloba byla podána důvodně.

Podle ustanovení § 8a zákona č. 106/1999 Sb. informace týkající se osobnosti, projevu osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.

Podle ustanovení § 8b odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky.

Dle odstavce 2 uvedeného ustanovení, ustanovení odstavce 1 se nevztahuje na poskytování veřejných prostředků podle zákonů v oblasti sociální, poskytování zdravotní péče, hmotného zabezpečení v nezaměstnanosti, státní podpory stavebního spoření a státní pomoci při obnově území.

Podle odstavce 3 uvedeného ustanovení základní osobní údaje podle odstavce 1 se poskytnou pouze v tomto rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků.

Při posuzování důvodnosti žaloby směřující proti rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 4.11.2010, č.j. MK 30015/2010 OPP (napadené rozhodnutí č.1) vycházel soud z právního

názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem v jeho rozsudku ze dne 27.5.2011, čj: 5 As 57/2010-79. Nejvyšší správní soud se v tomto rozhodnutí zabýval otázkou, zda lze zaměstnance veřejné správy považovat za „příjemce veřejných prostředků“ ve smyslu § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím. K tomu uvedl, že otázkou výkladu pojmu „příjemce veřejných prostředků“ se již, byť v jiné souvislosti, zabývaly při své rozhodovací činnosti Ústavní soud i Nejvyšší správní soud. Oba tyto soudy po zjištění, že zákon o svobodném přístupu k informacím tento pojem nedefinuje, akcentovaly princip jednoty a bezrozpornosti právního řádu, ze kterého plyne požadavek přikládat týmž pojmům obsaženým v různých právních předpisech zásadně stejný význam a obsah, ledaže by existovaly rozumné důvody k závěru, že stejný význam mít nemají (například proto, že jsou užity v různých kontextech, nebo proto, že jimi zákonodárce v různých dobách mínil odlišné věci). Vycházely proto z obecné definice pojmu „veřejné prostředky“ obsažené v § 2 písm. g) zák. č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole, který veřejné prostředky definuje jako veřejné finance, věci, majetková práva a jiné majetkové hodnoty patřící státu, státní příspěvkové organizaci, státnímu fondu, územnímu samosprávnému celku, městské části hlavního města Prahy, příspěvkové organizaci územního samosprávného celku, příspěvkové organizaci městské části hlavního města Prahy nebo jiné právnické osobě zřízené k plnění úkolů veřejné správy zvláštním právním předpisem nebo právnické osobě zřízené na základě zvláštního právního předpisu, která hospodář s veřejnými prostředky (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06, alus.usoud.cz, či rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 5 As 64/2008 - 155, Sb. NSS č. 2109/2010, www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud se proto dále zabýval otázkou, kdo je „příjemcem“ veřejných prostředků, když ani tento pojem zákon o svobodném přístupu k informacím ani jiný právní předpis nedefinují. Uvedl, že ustanovení § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím pouze tautologicky uvádí, že „příjemcem“ veřejných prostředků je ten, komu byly tyto prostředky „poskytnuty“. Toto ustanovení představuje zákonnou výlukou z obecného pravidla obsaženého v § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něhož informace týkající se osobnosti, projevu osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.

Z uvedeného vyplývá, že základní osobní údaje (blíže specifikované v § 8b odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím - viz níže) se o osobě, které povinný subjekt poskytl veřejné prostředky, poskytnou i přesto, že jsou jinak chráněny předpisy o ochraně osobních údajů.

Podle § 8b odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím ustanovení odstavce 1 se nevztahuje na poskytování veřejných prostředků podle zákonů v oblasti sociální, poskytování zdravotní péče, hmotného zabezpečení v nezaměstnanosti, státní podpory stavebního spoření a státní pomoci při obnově území^{4c)}.

Poznámka pod čarou 4c) pak odkazuje na zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 96/1993 Sb., o stavebním spoření a státní podpoře stavebního spoření, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 12/2001 Sb., o státní pomoci při obnově

území postiženého živelní nebo jinou pohromou a o změně zákona č. 363/1999 Sb., o pojišťovnictví, ve znění pozdějších předpisů (zákon o státní pomoci při obnově území).

Tato „výlučka z výluky“ svědčí o přesvědčení zákonodárce, že pokud by nebylo v zákoně o svobodném přístupu k informacím obsaženo ust. § 8b odst. 2, bylo by třeba poskytnout základní osobní údaje i o každé osobě, které je poskytován starobní, invalidní, vdovský, vdovecký či sirotčí důchod, které je poskytnuta péče hrazená z veřejného zdravotního pojištění, které je poskytnuta některá z dávek státní sociální podpory, z dávek sociální péče, z dávek péče pro těžce zdravotně postižené občany, které je poskytnuto hmotné zabezpečení v nezaměstnanosti, které je poskytnuta státní podpora stavebního spoření či které je poskytnuta státní pomoc při obnově území.

Dle názoru Nejvyššího správního soudu tak lze logicky usoudit, že pod pojem „příjemce veřejných prostředků“ zahrnul zákonodárce v § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím velice široký okruh osob. Pokládá-li pak za tyto osoby i veškeré důchodce, veškeré osoby sociálně slabé, veškeré účastníky stavebního spoření se státní podporou, atd., je nutno uvedený pojem vyložit tak, že „příjemcem veřejných prostředků“ je podle § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím jakákoli osoba, které je vyplacena byť i jen minimální částka z veřejných rozpočtů.

Zaměstnanec veřejné správy dostává za svou práci plat, který je mu vyplácen z veřejných prostředků. Je proto ve smyslu § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím „příjemcem veřejných prostředků“.

Nejvyšší správní soud se pak dále zabýval otázkou, zda údaj o výši odměny zaměstnance veřejné správy lze poskytnout žadateli jako „základní osobní údaj“ ve smyslu § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, dle kterého základní osobní údaje podle odstavce 1 se poskytnou pouze v tomto rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků. Dospěl přitom k závěru, že zákon výslovně stanoví, že výše poskytnutých veřejných prostředků ve spojení se jménem a příjmením osoby, které byly poskytnuty (spolu s dalšími údaji uvedenými v § 8b odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím) jsou údaji, které povinný subjekt žadateli poskytne. Konstatoval, že co do střetu práva na svobodný přístup k informacím a práva na ochranu osobních údajů, právo na ochranu osobních údajů není neomezené, když čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod má každý právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním a jiným zneužíváním údajů o své osobě. Stanoví-li pak zákon o svobodném přístupu k informacím povinnost poskytnout některé osobní údaje (jinak chráněné zákonem o ochraně osobních údajů), jedná se o jejich poskytnutí podle práva, t. j. o poskytnutí oprávněné.

Z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu tedy vyplývá právní závěr, že zaměstnanec, jemuž je odměna za práci (plat) vyplácena z veřejných rozpočtů, je příjemcem veřejných prostředků podle § 8b odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. Informace o konkrétní odměně takového konkrétního zaměstnance, a to včetně její výše, je proto povinný subjekt povinen poskytnout v rozsahu vymezeném § 8b odst. 3 citovaného zákona. S ohledem na tento závěr lze tedy uzavřít, že žalovaný postupoval v rozporu se zákonem, pokud žalobkyni požadovanou informaci neposkytl.

Pokud se jedná o žádost žalobkyně ze dne 11.10.2010 o poskytnutí informace týkající se vyplacených veřejných prostředků příjemcům z řad advokátů v letech 2004 – 2010 za

právní služby, tato byla Národním památkovým ústavem jako povinným subjektem odmítnuta s odkazem na ustanovení § 8a zákona č. 106/1999 Sb., když se dle názoru tohoto správního orgánu jednalo o informace o soukromých majetkových poměrech advokátů a zájem soukromý zde převládl nad zájmem veřejným.

Tento právní názor povinného subjektu a potažmo žalovaného soud nesdílí. Má za to, že uvedení poskytnuté částky za právní služby nemá jakoukoli vypovídající hodnotu o majetkových poměrech advokáta a nemůže tak zasáhnout do jeho soukromí. Jestliže tedy za této situace nebyla žalobkyni požadovaná informace poskytnuta, bylo postupováno v rozporu se zákonem č. 106/1999 Sb.

V této souvislosti je třeba poukázat i na to, že v mezidobí, od vydání napadeného rozhodnutí, došlo ke změně rozhodovací praxe žalovaného ohledně sdělování vynaložených veřejných prostředků za právní služby, tak jak na to poukázala žalobkyně a rovněž sám žalovaný.

S ohledem na shora uvedené závěry soud nepřistoupil k doplnění dokazování výslechem žalobkyní navržených svědků a neshledal rovněž důvodným podnět žalobkyně k podání návrhu Ústavnímu soudu ČR na zrušení části § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb.

Na základě shora uvedených skutečností Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně a proto žalobou napadená rozhodnutí zrušil podle ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s. a současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst.1 s.ř.s. Žalobkyně byla ve věci úspěšná, proto jí přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náhrada nákladů řízení představuje v dané věci žalobkyní zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,-Kč, dále jízdné žalobkyně za cestu z Bouzova do Prahy k jednání soudu dne 26.6.2012 a zpět vlakem ve výši 291,-Kč a dále náklady odměny zástupkyně žalobkyně JUDr.Jany Kašpárkové, advokátky a její hotové výdaje. Mimosoudní odměna činí 6.300,-Kč za 3 úkony právní služby (převzetí zastoupení, podání žaloby a podání repliky ze dne 20.7.2011) po 2.100,-Kč podle ustanovení § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu v platném znění. Dále žalobkyni přísluší náhrada hotových výdajů její právní zástupkyně ve výši 900,-Kč za 3 úkony právní služby po 300,-Kč podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Protože zástupkyně žalobkyně je advokátka, která doložila, že je plátkyní daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku odpovídající dani, kterou je tato povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb. o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.) ve výši 20%. Částka daně činí 1.440,-Kč. Celková výše nákladů řízení žalobkyně tedy činí částku 10.931,-Kč.

Pokud se jedná o další žalobkyní vyčíslené a požadované náklady řízení, soud nepřiznal žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení za její podání ze dne 3.4.2012 – návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., neboť se jednalo o ryze procesní úkon, kterým se žalobkyně domáhala urychlení rozhodnutí v dané věci, přičemž rozhodnutí o tomto návrhu příslušeno Nejvyššímu správnímu soudu. Pokud se žalobkyně domáhá přiznání náhrady nákladů řízení za další právní úkony, a to další poradu s klientem ze dne 18.7.2011 – před podáním repliky a ze dne 22.6.2012 -před ústním

jednáním u Městského soudu v Praze, ani tento její požadavek soud jako důvodný neshledal. Žalobkyně soudu sice předložila potvrzení o konání porady v uvedených dnech. Z tohoto potvrzení však není zřejmé, čeho se porada týkala a žalobkyně tedy neprokázala důvodnost takto vynaložených nákladů řízení. Žalobkyně konečně požadovala přiznání náhrady nákladů řízení za jízdné dítěte, které s ní k jednání u Městského soudu v Praze dne 26.6.2012 přicestovalo. Je nepochybné, že právem žalobkyně je účast na soudním jednání. V dané věci však nelze přehlédnout skutečnost, že soud osobní účast žalobkyně u jednání nevyžadoval, žalobkyně byla v řízení zastoupena advokátkou a svá práva tak mohla uplatnit i jejím prostřednictvím. S ohledem na uvedené má soud za to, že uplatnění práva žalobkyně na projednání věci v její přítomnosti neznamená důvodnost nákladů vynaložených na jízdné jejího dítěte k soudu. Z těchto důvodů soud nepřiznal žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení za jízdné dítěte.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. června 2012

JUDr. Karla Cháberová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Marcela Brabcová